

BEROEP

door

Voorw.

J.M.

de B.P. 17.06.09

Nr. van het vonnis : 1469

Nr. van het Parket : BG.66.L3.108396-05 ST

Nr. van het Repertorium : 1893

DE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUGGE, VIJFTIENDE KAMER, zetelende in correctieude zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken :

IN DE ZAAK, ambtshalve vervolgd door het Openbaar Ministerie,

bij wie zich voegde als burgerlijke partij ter zitting van 12 mei 2009 :

De Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur,
met kantoren te

- eiser in herstel ;

- vertegenwoordigd door meester
advocaat te

loco meester

tegen :

geboren te op
wonende te

bijgestaan door meester advocaat te ;

Gedaagd om:

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1° en 6° (en §3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 03 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002) en 04.06.2003 (B.S. 22.08.2003), de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, in casu :

1. door op het terrein, gelegen te gekend onder toebehorende aan

ten kadaster in eigendom

- omvormen van een paardenstal naar twee slaapkamers en een badkamer,
 - optrekken van een bussebouw tussen woning en de paardenstallen,
- te tijdens de maand juli 2003.

2. en de sub 1 hierboven omschreven toestaad in stand gehouden te hebben, te in de periode gaande van juli 2003 tot de uitvoering van het bevel tot dagvaarding, zijnde 8 december 2004;

Gelet op de dagvaarding aan de gedaagde betekend.

Gezien de stukken van de bundel.

Overwegende dat de dagvaarding dient te worden verbeterd als volgt:
feit sub 2 : "... tot de uitvoering van het bevel tot dagvaarding, zijnde 9 oktober 2007 ipv 8 december 2004."

Het betreft een rechtzetting van een materiële vergissing.

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering

Gehoord de gedaagde in haar antwoorden en verdediging bijgestaan door haar raadsman.

Meester vraagt subsidiair de gunst van de opschorting in hoofde van beklagde.

De behandeling en de debatten van de zaak hadden plaats in openbare terechtzitting.

OP STRAFGEBIED

1. Ontvankelijkheid van de strafvordering.

Bij vonnis dd. 25 oktober 2005 van de 15de correctionele kamer te Brugge werd de strafvordering lastens de beklagde uit hoofde van dezelfde feiten onontvankelijk verklaard, wegens het feit dat een onrechtmatige huiszoeking aan de basis lag van de strafvervolging.

Ingevolge opdracht dd. 28 oktober 2005 van de Procureur des Konings werd een nieuw opsporingsonderzoek gestart, waarbij op 3 februari 2006 op volkomen rechtmatige wijze tot vaststelling van de stedenbouwkundige inbreuken kon worden overgegaan, na de door de beklagde en haar echtgenoot verleende toestemming tot huiszoeking.

Om 'non bis in idem' toe te passen is vereist dat de strafvordering vervallen is door de eindbeslissing van de strafrechter over de vervolging.

(Cass. 3 januari 2007, AR)

De beslissing van de strafrechter kan een veroordeling zijn, een vrijspraak of een ontslag van vervolging.

Beslissingen over bevoegdheid of ontvankelijkheid van de vordering komen niet in aanmerking.

(R. Declercq, Begiuselen van strafrechtspleging, 2007, Kluwer, 253-254)

De strafvordering is ontvankelijk.

2. Beoordeling.

2.1. De aan de beklaagde ten laste gelegde feiten, omschreven onder de tenlasteleggingen 1 en 2 zijn, voor zover ze bewezen zijn, in hoofde van de beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, waarvan de termijn van verjaring voor het geheel van de feiten, die elk onderling niet gescheiden zijn, door een langere termijn dan de verjaringstermijn, slechts begint te lopen vanaf het laatste ten laste gelegde feit, i.e. op 09.10.2007. Sedertdien zijn geen vijf jaar verstreken. De strafvordering lastens de beklaagde is niet vervallen door verjaring.

2.2. Het artikel 146, derde lid van het DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Grondwettelijk Hof bij arrest nr. van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

De onvergunde constructies waarop de tenlasteleggingen 1 en 2 betrekking hebben, zijn volgens het gewestplan vastgesteld bij K.B. dd. 07.04.1977, gelegen in een natuurgebied

Het begrip 'ruimtelijk kwetsbaar gebied' wordt omschreven in het vierde lid van artikel 146 DORO.

De gebieden die worden opgesomd in dit vierde lid zijn :

1. bestemmingsgebieden opgesomd in het K.B. van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, en die voorkomen in alle gewestplannen, zoals "natuurgebieden" ;
2. bestemmingsgebieden die voorkomen in sommige gewestplannen ;
3. de grote eenheden natuur (GEN) en de grote eenheden natuur in ontwikkeling (GENO) en de ermee vergelijkbare gebieden aangewezen in ruimtelijke uitvoeringsplannen (RUF) of plannen van aanleg, en
4. de duingebieden en voor het gebied belangrijke landbouwgebieden aangewezen krachtens het decreet van 14 juli 1993 houdende maatregelen tot bescherming van de

Een natuurgebied is een ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van artikel 146, lid 4 DORO.

Het aan de beklaagde ten laste gelegde misdrijf van in stand houden, is dan ook strafbaar.

2.3. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en door het onderzoek ter terechtzitting zijn de tenlasteleggingen 1 en 2 in hoofde van de beklaagde bewezen.

De feiten worden overigens niet betwist.

De beklaagde is eigenaar van een perceel gelegen te
gekend onder de kadastrale legger van de gemeente
ouder

De beklaagde is in de maand juli 2003 overgegaan tot het omvormen van een paardenstal tot twee slaapkamers en een badkamer en het optrekken van een tussenbouw tussen de woning en de paardenstallen zonder te beschikken over de vereiste stedenbouwkundige vergunning en houdt deze bouwovertreiding sinds dien in stand.

2.4. Er zijn geen redenen om de beklaagde de gunst van de opschorting van de uitspraak van veroordeling te verlenen. Niet alleen is er de ernst van de feiten doch ook het gegeven dat de beklaagde daarenboven op geen enkele wijze aantoonde hoe een veroordeling haar declassering in de maatschappij zou veroorzaken of haar reclassering bovenmatig zou belemmeren.

De beklaagde pleegde de feiten sub 1 en 2 met éénzelfde misdadig opzet, zodat er overeenkomstig artikel 65 SWB slechts één straf dient te worden uitgesproken.

Rekeninghoudende met de specifieke omstandigheden waarin de feiten werden gepleegd, zoals gebleken uit de pleidooien ter terechtzitting en de besluiten neergelegd op 12 mei 2009, en gelet op het blanco strafverleden van de beklaagde komt het opleggen van een geldboete zoals lücrabepaald passend en gerechtvaardigd voor teneinde de beklaagde ertoe aan te zetten de desbetreffende reglementering te respecteren.

2.5. De herstellvordering.

2.5.1. Artikel 149 § 1, eerste lid DORO is in werking getreden op 16 december 2005, datum van inwerkingtreding van het Besluit van de Vlaamse Regering van 16 december 2005 tot goedkeuring van het huishoudelijk reglement van de Hoge Raad voor het herstelbeleid.

Artikel 149 § 1 DORO bepaalt :

"Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- en aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen. Dit gebeurt op vordering van de stedenbouwkundige inspecteur of van het college van burgemeester en schepenen op wier grondgebied de werken, handelingen of wijzigingen, bedoeld in artikel 146, werden uitgevoerd.

Indien deze inbreuken dateren van (...) is voorafgaand een eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid vereist."

De vernietiging bij arrest nr. 14/2005 van 19 januari 2005 voor het Grondwettelijk Hof van de woorden "voor 1 mei 2000" in artikel 149 § 1, eerste lid DORO, die alleen betrekking hebben op het tijdstip van de tenlastelegging en niet op de datum van het instellen van de herstellvordering, heeft voor gevolg dat thans voor alle herstellvorderingen ingediend door het bestuur na de inwerkingtreding van de HRHB een voorafgaand eensluidend advies is vereist.

(Cass. 5 juni 2007, T.M.R. 2008, 58, noot ; T.R.O.S. 2007 (samenvatting). 373 ; T. Strafrecht 2008, 37, noot)

De datum van indiening van de herstellvordering door het bestuur vóór of na de inwerkingtreding van de HRHB, en niet het tijdstip van de beoordeling van de herstellvordering door de rechtbank vóór of na deze inwerkingtreding, vormt het criterium van onderscheid voor de toepassing van hetzij artikel 149 § 1, eerste lid DORO, hetzij de overgangsbepaling van artikel 198bis DORO.

(Cass. 5 juni 2007, T.M.R. 2008, 58, noot ; T.R.O.S. 2007 (samenvatting). 373 ; T. Strafrecht 2008, 37, noot)

De herstellvordering voor de strafrechter is echter afhankelijk van de beslissing van het parket om al dan niet te vervolgen (cfr. Arbitragehof, 28 maart 2002, T.M.R. 2002, afl. 3, 233) en wordt derhalve slechts bij de strafrechter door de strafvordering ahangig gemaakt.

De herstellvordering werd in casu ingesteld door het op 18 oktober 2007 aan de beklaagde betekende dagvaardingsexploot, hetzij na de inwerkingtreding van de HRHB. Artikel 149 § 1, eerste lid DORO is derhalve van toepassing.

2.5.2. Vermits in casu de herstellvordering voor de strafrechter werd ingesteld na de inwerkingtreding van de HRHB, diende hiervoor in toepassing van artikel 149 § 1, eerste lid DORO voorafgaand een eensluidend advies van de HRHB te worden ingewonnen.

Dit eensluidend advies, dat derhalve verbindend is voor de vorderende overheid, is een substantiële pleegvorm en moet voorafgaand worden ingewonnen vóór de vordering bij het parket wordt aanhangig gemaakt.

De bedoeling is, luidens de minister van Ruimtelijke ordening, dat de "Hoge Raad (...) als het ware (zal) fungeren als een filter tussen de minister, de administratie en de rechterlijke macht" (58). Het advies is voorts enkel verbindend voor de bestuurlijke overheid, maar verbindt uiteraard de rechter niet.

(G. Debersaques, Handhaving, in Handboek Ruimtelijke Ordening, Die Keure, 2004, p. 805 nr. 17)

De herstellvordering werd bij brief dd. 6 juli 2007 door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bij het parket ingeleid.

De HRHB verleende op 24 augustus 2007 een niet-eensluidend advies. (stuk 4 GSD)

De herstellvordering beantwoordt derhalve niet aan de wettelijke vormvereiste, waar het advies van de HRHB niet werd ingewonnen voorafgaand aan het aanhangig maken van de herstellvordering bij het parket ; zij stuit bovendien op een niet eensluidend door de HRHB uitgebracht advies dd. 24 augustus 2007 en werd bijgevolg niet rechtsgeldig ingesteld.

De herstellvordering is dienvolgens onontvankelijk.

OM DEZE REDENEN :

Gelet op de hiernavolgende artikelen, door de Voorzitter aangeduid :

artikelen 40, 65, 100 van het strafwetboek;

artikelen 1382 en 1383 van het burgerlijk wetboek;

artikel 367 van het wetboek van strafvordering;

artikelen 44 en 45 van het strafwetboek;

artikelen 11, 12, 14, 31, 36, 37 en 41 der wet van 15 juni 1935;

artikelen 162, 182, 184, 185, 189, 190, 194, 195 van het wetboek van strafvordering.

alsmede alle overige in de dagvaarding vermeldde en hiervoor aangehaalde en bewezen wetsartikelen.

DE RECITTBANK,

Rechtsdoende OPTEGENSPRAAK ;

Verbetert de dagvaarding zoals voortneld :

Verklaart de feiten sub 1 en 2 bewezen.

Wijst het verzoek tot opschorting van de uitspraak van de veroordeling af als ongegrond.

Veroordeelt de gedaagde hoofdens de feiten sub 1 en 2 samen, tot een **geldboete van ZES EN TWINTIG EUR;**

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 der wet van 5 maart 1952, zoals laatst gewijzigd door art. 36 van de wet van 07.02.2003, voormelde geldboete met vijfenveertig decimes verhoogd wordt en aldus gebracht wordt op **HONDERD DRIE EN VEERTIG (143,00) EUR.**

Beveelt dat, bij gebrek aan betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van acht dagen.

Verwijst deze veroordeelde tevens tot het betalen van een vergoeding van **25,00 EUR** (artikel 91 lid 2 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd).

Verplicht deze veroordeelde om boven de correctionele hoofdstraf een bedrag van **VIJF EN TWINTIG EUR + 45 decimes = 137,50 EUR** te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke geweld misdaden en aan de occasionele redders opgericht binnen de begroting van de federale overheidsdienst Justitie. (artikelen 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985, in werking getreden door het K.B. van 18 december 1986, en laatst gew. bij K.B. van 31.10.2005).

Verwijst deze veroordeelde tevens tot de kosten van het geding in totaal begroot op **94,33 EUR.**

Op burgerlijk gebied :

Verklaart de **herstelvordering onontvankelijk.**

Alles wat voorafgaat werd overeenkomstig de bepalingen van de wet op het gebruik der talen in het Nederlands behandeld.

Aldus gevonnist en uitgesproken op de openbare terechtzitting van **zestien juni tweeduizend en negen.**

waar zetelden :

alleenrechtsprekend rechter;
eerste substituut procureur des Konings;
griffier;